

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania T. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie
o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 4 lutego 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dnia 21 sierpnia 2024 r., sygn. akt III AUa 1147/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 21 sierpnia 2024 r., III AUa 1147/23, oddalił apelację odwołującego się T. P. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z 3 lutego 2023 r., VII U 960/22, oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 29 lipca 2022 r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł odwołujący się. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które sprowadza się do zakresu w jakim sądy mogą interpretować orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, szczególnie w sytuacji, gdy dwa lub więcej orzeczeń jest ze sobą

sprzecznych lub których treść jest wzajemnie wykluczająca się. Czy moment powstania choroby, której objawy po kilkudziesięciu latach od jej wystawiania powodują, że ubezpieczony jest aktualnie niezdolny do pracy, pomimo że przez wiele lat pracował, należy utożsamiać z momentem powstania niezdolności do pracy, czy też moment, od którego należy identyfikować powstanie niezdolności do pracy jest faktyczny skutek takiej choroby, który powoduje, że ubezpieczony nie może wykonywać czynności zawodowych, które do tej pory realizował. Skarżący wskazał również na nieważność postępowania przez sądem drugiej instancji, jednak wniosku tego nie uzasadnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wiosek ten powinien zawierać profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

Przed wszystkim skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego

dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Sformułowane przez skarżącego problemy prawne, przedstawiane jako zagadnienia prawne i uzasadniające twierdzenie o potrzebie wykładni przepisów, nie mają przymiotu istotnych zagadnień prawnych i nie budzą poważnych wątpliwości w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawnych. W ocenie Sądu Najwyższego sformułowane zagadnienia prawne nie dotyczą faktycznych

problemów o charakterze ogólnym, a jedynie sprowadzają się do dokonania oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy i uzyskania tejże oceny korzystnej dla odwołującego się.

Przedstawione problemy prawne mają charakter oczywisty i są możliwe do rozstrzygnięcia na podstawie już istniejącego orzecznictwa. Dodatkowo wskazać należy, że nie wywołują one jakichkolwiek rozbieżności w orzecznictwie. Sąd drugiej instancji słusznie wskazał, że skarżący nie spełnia wszystkich warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przedmiotowa niezdolność do pracy nie powstała bowiem w okresach wskazanych w art. 57 ust.1 pkt. 3 ustawy emerytalnej. Faktem jest, że niepełnosprawność skarżącego istnieje od urodzenia, jednak dotychczas nie przeszkadzała ona mu w wykonywaniu pracy. Dlatego Sądy prawidłowo uznały, że częściowa niezdolność do pracy została niejako wniesiona do ubezpieczenia w momencie podjęcia pierwszego zatrudnienia i obecnie nie może stanowić spełnienia warunku z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej.

Do zarzuconej przez skarżącego nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji nie sposób się odnieść, albowiem Sąd Najwyższy takiej nieważności nie dostrzega, a skarżący nie uzasadnił, dlaczego w jego ocenie doszło do nieważności postępowania.

Strona skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania przez Sąd Najwyższy wniesionej przez nią skargi kasacyjnej, wobec czego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[a.ł.]